

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Cercant el nostre mar

Acabem d'iniciar el mes de setembre. Deixem enrere les setmanes en què molts de vosaltres heu gaudit d'uns dies de descans. Mentre tots recuperem l'activitat habitual, voldria compartir amb vosaltres una paràbola senzilla del monjo benedictí Mamerto Menapace, que dona llum a qüestions molt importants. Narra la història d'un riu que desitjava trobar-se amb el mar. Diu així:

Com tots els rius, també s'havia posat en moviment buscant el mar. No el coneixia. Simplement l'intuïa, com un destí. El mar llunyà i encara no conegut atrau els rius. I responent a aquesta profunda i misteriosa atracció, s'arrosseguen i obren solcs que esdevenen el seu propi llit.

Però hi ha rius que renuncien a arribar al mar. N'hi ha que hi renuncien perquè no els arriba el cabal i acaben morint entre la sorra. D'altres, en canvi, abandonen i es converteixen en llacunes. Cansats d'avançar i vèncer obstacles, prefereixen construir el seu propi oceà en el buit d'alguna fon-

dalada; i s'hi queden, enganyats, creient haver-hi arribat quan en realitat simplement s'han aturat.

Però hi ha un altre tipus de riu que tampoc arriba al mar. A aquests ni els falta cabal, ni han abandonat l'anhel pel mar. Al contrari. Allà on la llera s'estreny i l'aigua corre més apassionadament, han acceptat un dic que els frena. Les seves aigües tumultuoses, en no poder seguir el seu curs normal, s'arremolinen acorralades i acumulen tota la seva energia. S'assemblen a les llacunes.

En sentir-se contingudes pel dic que s'interposa en el seu camí instintiu, el seu ímpetu i la seva potència s'acumulen cada vegada més. La seva força, fins i tot, pot arribar a ser perillosa, si el dic cedeix. Llavors tot el cabal alliberat de cop es converteix en una allau de pedres, fang i aigua, que arrasa tot el que troba.

Però si el dic resisteix, perquè està assentat sobre la roca, llavors la força acumulada es canalitza a través de la turbina i es converteix en llum,

en energia, en calor. El cabal es canalitza per les sèquies i rega els solcs, i creix per les vinyes cap al vi, pels camps de blat cap al pa, per les oliveres cap a l'oli que il·lumina, suavitza o ungeix. Gràcies a la seva força acumulada, entra a cada casa per l'humil servei d'abeurar, refrescar o rentar.

I nosaltres, quin tipus de riu som? Què busquem? Cap a on ens mou el riu de la nostra vida? Quins són els dics que intenten frenar o obstaculitzar el nostre camí cap a la trobada amb Déu? Els dics poden ser també una bona oportunitat per recuperar la vitalitat i la força perdudes en tantes ocupacions i distraccions.

Benvolguts germans, ara que estem iniciant un nou curs us animo a dedicar un temps a programar-lo, a prioritzar allò que realment és principal i deixar la resta de coses en segon lloc. Recordem el consell de Jesús: «Busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell té per just, i tot això us ho donarà de més a més» (Mt 6,33).

ENTREVISTA

Cantar la pròpia fe

BERNAT CABRÉ

Barcelona va acollir de l'11 al 15 de juliol el 42è Congrés Internacional de Pueri Cantores, en el qual van participar prop de 4.000 nens i joves de tot el món. Els valors dels *pueri cantores* inclouen l'educació en els valors cristians per mitjà de la participació activa en la litúrgia, a més d'un esperit explícitament pacifista. «Els *pueri cantores* canten la seva fe i per això són un signe d'esperança per al món», afirma Bernat Cabré, president de la Federació Catalana de Pueri Cantores.

Quina importància tenen els cors en la litúrgia?

Els cors d'infants són una part integrant de la comunitat cristiana. Llur experiència personal creix dins i a través d'aquesta comunitat, i esdevenen missatgers de l'Evangeli. Quan canten en un context litúrgic esdevenen un factor important i integral de la litúrgia comunitària. Com a membres actius del cor, els infants es troben activament immersos en l'acció litúrgica. Un cor és un lloc on la fe és compresa a través de la música sagrada. Cantar en un cor ajuda els joves a viure una veritable vida d'adults, artística i cristiana.

Per què no tenim a casa nostra cors a cada catedral?

La primera raó està en la secularització de la nostra societat i en la poca importància que es dona a determinats valors espirituals, com també del poc valor social que a casa nostra s'atorga a la música, a diferència de països que no ens són massa llunyans. Estem absolutament convençuts de la necessitat que hi hagi més cors de *pueri cantores* a les nostres diòcesis i idealment que n'hi hagués a totes les catedrals.

Ens podríem emmirallar amb Europa...

Sí, d'això a nivell europeu en tenim exemples formidables. A banda del seu paper enriquidor de la litúrgia cal entendre el nostre moviment com una eina pastoral de primer ordre. Darrera de cada cantaire hi ha una família que es compromet en la tasca. Això, per si sol, és un gran enriquiment per a l'Església.

Oscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Lloem Déu amb agraïment

Sempre és bo dedicar un temps a la pregària, a la personal i a la comunitària. La pregària amb els de casa n'és una possibilitat. Una adolescent m'explicava fa uns dies que la seva família, un vespre de diumenge, abans d'acabar les vacances conjuntes o abans que comenci l'escola, fan una pregària d'acció de gràcies per l'estiu i les vacances, una pregària de lloança a Déu per tot el que ens ha donat: «Ens reunim al menjador, asseguts al sofà o a terra, entorn una tauleta baixa, a sobre de la qual posem la Bíblia oberta i unes llànties enceses, una per cada membre de la família. També ens acompanya una creu de sant Francesc. Aquest any vàrem fer la pregària l'últim diumenge d'agost. Feia unes setmanes que érem a casa els avis. El meu germà gran va començar llegint aquest text: "En aquell temps, Jesús digué: T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho" (Mt 11,25). Després d'una estona curta de silenci, cadascú donà gràcies pels dies compartits en família, per les persones que ha conegut, per les activitats que hem fet plegats... Es

va escapar alguna pregària de petició per alguna situació concreta que hem vist o viscut, també per alguna persona... S'allargà una mica perquè vàrem parlar tots. Seguí un silenci breu, resàrem el Parenostre i s'acabà cantant "Agermanats anirem caminant...". Després, tots a sopar.»

Bona manera d'acabar el temps de vacances. Encara que és més fàcil fer pregària de petició demanant per allò que ens preocupa, o per les persones que estimem i passen un mal tràngol, hi ha moments —més dels que ens sembla— en què ens hem d'aturar per lloar Déu en una pregària confiada, alhora que, sentint-nos desvalguts, li agraïm tot el que d'Ell rebem.

Final de vacances, retorn a l'escola, a l'institut, a la universitat i al treball de cada dia, revisar el que hem viscut, reconèixer el bé que el Senyor ha realitzat en cadascú i en la família i, alhora, el bé que ha vessat en el món mitjançant les nostres vides. Pregària confiada per demanar-li que segueixi caminant al nostre costat, tot el curs que comença, company de camí, omplint-nos dels seus dons. Coneixem i compartim la seva condició: que siguem senzills. «Doneu-nos, Senyor, un cor humil, senzill i agraït.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La actividad que santifica

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Septiembre, frecuentemente sinónimo de reemprender tareas; en general, tiempo de planificar, reactivar, reavivar. El trabajo y la vida ordinaria nos aguardan, ilusión o acedia nos pueden asaltar; pero, siempre la esperanza y el afán pueden ser componentes esenciales en nuestro diario vivir. «Cada actividad, pequeña o grande, si se vive en unión con Jesús y con actitud de amor y de servicio, es una ocasión para vivir en plenitud el Bautismo y la santidad evangélica», nos decía el Papa en la última Pascua (Ángelus, 29 de abril).

Leemos en *Gaudete et exultate* (GE, 14): «Todos estamos llamados a ser santos viviendo con amor y ofreciendo el propio testimonio en las ocupaciones de cada día, allí donde cada uno se encuentra.»

Al reinicio de las actividades, acojamnos con entusiasmo el desafío de «vivir la propia entrega de tal manera que los esfuerzos tengan un sentido evangélico y nos identifiquen más y más con Jesucristo. Que cada instante sea expresión de amor entregado bajo la mirada del Señor. De este modo, todos los momentos serán escalones en nuestro camino de santificación» (GE 28,31).

Acompañados por María, la Mujer de vida sencilla en Nazaret, vivamos la vida como misión y la contemplación en medio de la acción; como Ella, guardemos momentos para estar a solas junto a su Hijo, en diálogo sincero con Dios, «así encontramos las grandes motivaciones que nos impulsan a vivir a fondo las propias tareas» (GE 29).

Lectures de la missa diària i santoral

3. □ Dilluns (litúrgia hores: 2a setm.) [1Co 2,1-5 / Sl 118 / Lc 4,16-30]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música. Santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

4. ■ Dimarts [1Co 2,10b-16 / Sl 144 / Lc 4,31-37]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalia de Palerm, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. ■ Dimecres [1Co 3,1-9 / Sl 32 / Lc 4,38-44]. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr. Santa Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Dijous [1Co 3,18-23 / Sl 23 / Lc 5,1-11]. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries profeta; sant Eleuteri, abat.

7. ■ Divendres [1Co 4,1-5 / Sl 36 / Lc 5,33-39]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Dissabte [Mi 5,1-4a / Sl 12 / Mt 1,1-16.18-23]. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. V) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres. Sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. XI), religiosa.

9. ■ Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 35,4-7a / Sl 145 / Jm 2,1-5 / Mc 7,31-37]. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia. Santa Felícia, mr.

Intencions del Sant Pare per al mes de setembre

Perquè els joves del continent africà tinguin accés a l'educació i al treball als seus països.

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés digué al poble: «Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dona, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent". I realment, ¿quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invoquem? I, ¿quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

Salm responsorial (14)

R. *Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?*

Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra? / El qui obra honradament / i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, / ni carrega a ningú res infamant, / compton poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així, mai no caurà. R.

Lectura de la carta de sant Jaume

(Jm 1,17-18.21b-22.27)

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del Pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaria a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengien mai sense haver-se rentat les mans ritualment i quan tornen del mercat no mengien sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «¿Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengien amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Escriptura: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dona és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans". Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.»

Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Ahora, Israel, escucha los mandatos y decretos que yo os enseño para que, cumpliéndolos, viváis y entréis a tomar posesión de la tierra que el Señor, Dios de vuestros padres, os va a dar. No añadáis nada a lo que yo os mando ni suprimáis nada; observaréis los preceptos del Señor, vuestro Dios, que yo os mando hoy. Observadlos y cumplidlos, pues esa es vuestra sabiduría y vuestra inteligencia a los ojos de los pueblos, los cuales, cuando tengan noticia de todos estos mandatos, dirán: "Ciertamente es un pueblo sabio e inteligente esta gran nación". Porque ¿dónde hay una nación tan grande que tenga unos dioses tan cercanos como el Señor, nuestro Dios, siempre que lo invocamos? Y ¿dónde hay otra nación tan grande que tenga unos mandatos y decretos tan justos como toda esta ley que hoy os propongo?».

Salmo responsorial (14)

R. *Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?*

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino, / el que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente. / El que así obra nunca fallará. R.

Lectura de la carta del apóstol Santiago

(St 1,17-18.21b-22.27)

Mis queridos hermanos: Todo buen regalo y todo don perfecto viene de arriba, procede del Padre de las Luces, en el cual no hay ni alteración ni sombra de mutación. Por propia iniciativa nos engendró con la palabra de la verdad, para que seamos como una primicia de sus criaturas. Acoged con docilidad esa palabra, que ha sido injertada en vosotros y es capaz de salvar vuestras vidas. Poned en práctica la palabra y no os contentéis con oírla, engañándoos a vosotros mismos. La religiosidad auténtica e intachable a los ojos de Dios Padre es esta: atender a huérfanos y viudas en su aflicción y mantenerse incontaminado del mundo.

✠ Lectura del santo evangelio según san Marcos

(Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquel tiempo, se reunieron junto a Jesús los fariseos y algunos escribas venidos de Jerusalén; y vieron que algunos discípulos comían con manos impuras, es decir, sin lavarse las manos. (Pues los fariseos, como los demás judíos, no comen sin lavarse antes las manos restregando bien, aferrándose a la tradición de sus mayores, y al volver de la plaza no comen sin lavarse antes, y se aferran a otras muchas tradiciones, de lavar vasos, jarras y ollas.)

Y los fariseos y los escribas le preguntaron: «¿Por qué no caminan tus discípulos según las tradiciones de los mayores y comen el pan con manos impuras?» Él les contestó: «Bien profetizó Isaías de vosotros, hipócritas, como está escrito: "Este pueblo me honra con los labios, pero su corazón está lejos de mí. El culto que me dan está vacío, porque la doctrina que enseñan son preceptos humanos". Dejáis a un lado el mandamiento de Dios para aferraros a la tradición de los hombres.»

Llamó Jesús de nuevo a la gente y les dijo: «Escuchad y entended todos: nada que entre de fuera puede hacer al hombre impuro; lo que sale de dentro es lo que hace impuro al hombre. Porque de dentro, del corazón del hombre, salen los pensamientos perversos, las fornicaciones, robos, homicidios, adulterios, codicias, malicias, fraudes, desenfreno, envidia, difamación, orgullo, frivolidad. Todas esas maldades salen de dentro y hacen al hombre impuro.»

Cor net i lliure

P. JAUME SIDERA, claretia

L'Evangelí d'avui remarca uns punts precisos:

Tot el que Déu ha creat és bo. Podem menjar de tot sense cap mania, perquè queda santificat per la Paraula i l'acció de gràcies. La higiene va per un altre cantó.

Allò que ens fa nets o bruts no són les coses externes sinó el cor net o brut. Cap tradició o rutina ancestral no poden anul·lar el manament de Déu. Quan un israelita no volia fer-se càrrec dels seus pares declarava consagrats a Déu els seus béns i es creia lliure d'ajudar els pares. Mentida.

Déu ha establert el seu santuari en el nostre cor. El cor és el centre de la persona. Si hi tenim Déu residint, les paraules, desigs, accions que en surtin seran segons el cor de Déu. D'allò que el cor en va ple, la boca en vessa. Proclamem-ho ben alt i ben fort.

Si el cor vessa bondat, tendresa i noblesa, el llenguatge serà noble, tendre i bo. Un llenguatge barroer, brut, incorrecte, indecent, irrespectuós, blasfem com el sentim sovint de llavis d'artistes i comedians i cantants mostra que són una genteta amb poca qualitat humana. La llibertat d'expressió no cohonesta la barroeria.

Una violació, els guanys abusius del escanyapobres, els qui enganyen els seus votants guanyant als despatxos allò que no han guanyat en unes eleccions, mostren el seu cor ple d'odi o de mentida o de menyspreu pels altres.

Quan els valors morals i religiosos no surten de dintre omplim els carrers d'urbans, guàrdies de seguretat, mossos, guàrdies civils, policia nacional, presons i més presons. Amb un cor respectuós i capaç d'autodomini, no en caldrien tanta.

Sant Jaume ens diu: «La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.»

Tota la resta són trons.

AGENDA

Pelegrinatges

Terra Santa. Aquest mes de setembre comencen a organitzar-se una sèrie de pelegrinatges a Terra Santa. El grup de la Immaculada ha obert les inscripcions per a les diferents dates de sortida al

territori sant dels mesos de setembre, octubre, novembre i desembre d'aquest any.

Aquells que hi puguin estar interessats poden trucar al tel. 635 264 331 o escriure a l'e-mail dels organitzadors: comisariots@ofinmaculada.org

ACTUALITAT

Nova edició del postgrau en Acompanyament Espiritual

Els últims anys s'ha popularitzat parlar de *coaching*. Però la pràctica de l'entrenador que acompanya en una exercitació interior té una història de segles a través de l'acompanyament espiritual. I malgrat que tradicionalment vinculem aquest paper a preveres o religiosos, molts laics i laiques es troben, en la seva vida diària, en l'àmbit personal o profes-

sional acompanyant persones, ajudant-les a prendre decisions, a trobar orientació per a la vida, a afrontar processos de dol, de trencament familiar, etc. Així ho fa aquest postgrau.

Per als acompanyants es fa imprescindible tenir qualitats com la capacitat d'escolta o la disposició per respectar la realitat de l'altre; però cal també complementar-les amb una formació que proporcionï pautes perquè aquest acompanyament arribi a bon port.

El postgrau en Acompanyament Espiritual de l'Institut Universitari de Salut Mental Vidal i Barraquer (Universitat Ramon Llull) és una iniciativa pionera en aquest àmbit. Ara se'n convoca la vuitena edició, sota la direcció acadèmica dels jesuïtes Josep Rambla, teòleg, i Jordi Font, psiquiatre. La seva peculiaritat és que integra la dimensió espiritual i la psicològica. Ho fa a través de la formació teòrica però també de la vessant vivencial.

La proposta pot ser especialment útil per a professionals de l'àmbit sanitari, de l'acció social, de l'educació; i per a persones que acompanyen altres persones ja sigui en comunitats, parròquies o en la pròpia família.

El postgrau inclou un mòdul d'acompanyament en les pèrdues i mancances, dedicat a abordar la realitat del dol, entès d'una manera àmplia, no només a l'entorn de la mort.

El Barça recupera l'ofrena a la Mercè

El passat 19 de juliol, la basílica de la Mare de Déu de la Mercè va tornar a rebre una visita molt especial: el F.C. Barcelona va oferir de nou els darrers títols aconseguits a la Mare de Déu de la Mercè. La junta directiva del club blaugrana, després de molts anys, va reprendre aquesta tradicional ofrena a la patrona de la ciutat amb una novetat, el nou orgue que corona la basílica.

Després de l'habitual ofrena de les darreres copes presentades a l'altar i dels diferents parlaments dels presents a l'acte, tota la junta directiva blaugrana, en ple, va pujar al cambril per venerar a la Mare de Déu de la Mercè. També van signar el llibre d'honor de la basílica, oferint els títols aconseguits i demanant guanyar-ne molts més l'any vinent.

La junta directiva va tenir un bon amfitrió a la basílica, de la mà del Sr. Ignasi Riera, president de la Germandat de la Mercè. En la visita, el Sr. Riera els va parlar de la nova «estrella» de la basílica: l'orgue. Va comparar el nou instrument amb un equip de futbol que necessita posar en marxa tots els engranatges per aconseguir que l'equip funcioni.

El nou orgue ha estat impulsat per la Germandat de la Mercè; compta amb tres mil tubs que s'organitzen en més de 40 grups diferents, anomenats registres. «Com en un equip de futbol, no tots aquests jugadors sonen al mateix temps, sinó que és l'entrenador (l'organista) el que decideix els registres que sonaran per donar millor joc a l'hora d'interpretar una partitura», ha assegurat el president de la Germandat.

La basílica de la Mercè va acomiadar la directiva del Barça fins a l'any que ve, esperant que la propera temporada porti molts fruits i que la Mare de Déu de la Mercè sigui allà per rebre'ls.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Buscando nuestro mar

Acabamos de iniciar el mes de septiembre. Dejamos atrás las semanas en las que muchos de vosotros habéis disfrutado de unos días de descanso. Mientras todos recuperamos nuestra actividad habitual, quisiera compartir una parábola sencilla del monje benedictino Mamerto Menapace, que alumbra cuestiones muy importantes. Narra la historia de un río que deseaba encontrarse con el mar. Dice así:

Como todos los ríos, también se había puesto en movimiento buscando el mar. No lo conocía. Simplemente lo intuía, como un destino. El mar lejano y aún no conocido atrae los ríos. Y respondiendo a esa profunda y misteriosa atracción, se arrastran y abren surcos que serán su propio cauce.

Pero hay ríos que renuncian a llegar al mar. Hay algunos que renuncian porque no les alcanza el caudal y terminan por morir en los arenales. Otros, en cambio, abandonan y se convierten en lagunas. Cansados de andar y vencer obstáculos, prefieren construir su propio océano en el hueco de alguna hondonada; y allí se quedan, engañados, creyendo haber llegado, cuando en realidad simplemente se han detenido.

Pero hay otro tipo de ríos que tampoco llegan al mar. Allí donde su cauce se estrecha y el agua corre más apasionadamente, han aceptado un dique que los sofrena. Sus aguas tumultuosas, al no poder seguir su curso normal, se arremolinan acorrala-

das y acumulan toda su energía. Se parecen a las lagunas.

Al sentirse contenidas por el dique que se interpone en su libre carrera instintiva, su ímpetu y su potencia se acumulan, cada vez más. Incluso su fuerza puede llegar a ser peligrosa, si el dique cede. Entonces todo su caudal liberado de golpe se convierte en avalancha de piedras, barro y agua, arrasando todo lo que encuentra a su paso.

Pero si el dique resiste, porque se ha asentado sobre roca, entonces la fuerza acumulada se canaliza a través de la turbina y se convierte en luz, en energía, en calor. El caudal es conducido por las acequias y va a regar los surcos, creciendo por los viñedos

hacia el vino, por los trigales hacia el pan, por los olivares hacia el aceite que alumbra, suaviza o unge. Gracias a su fuerza acumulada, entra en cada casa para el humilde servicio de abreviar, refrescar o lavar.

Y nosotros, ¿qué tipo de río somos? ¿Qué buscamos? ¿Hacia dónde se mueve el río de nuestra vida? ¿Cuáles son los diques que tratan de frenar u obstaculizar nuestro camino hacia el encuentro con Dios? Los diques pueden ser también una buena oportunidad para recuperar la vitalidad y la fuerza perdidas en tantas ocupaciones y distracciones.

Queridos hermanos, ahora que estamos iniciando un nuevo curso os animo a dedicar un tiempo a programarlo, a priorizar aquello que realmente es principal y dejar el resto de cosas en segundo lugar. Recordemos el consejo de Jesús: «Buscad primero el reino de los cielos y el hacer lo que es justo delante de Dios, y todas esas cosas se os darán por añadidura» (Mt 6,33).

Seguiu-nos

www.esglesiaibarcelona.cat

[facebook.com/EsglesiaBarcelona](https://www.facebook.com/EsglesiaBarcelona)

[@esglesiaibcn](https://twitter.com/esglesiaibcn)

Sintonitzeu

Ràdio Estel: 106.6 FM

Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT